

diskrecionálne ciele. Podľa tohoto rozsudku už prvý súd ustálil, že niektorí svedkovia slyšali, že kasino v B. určilo vo svojich schôdzkach v niekoľko prípadoch dary, a to: 5.000 Kč, 3.000 Kč a 4.000 Kč pre Dr. F. A., okresného náčelníka v B., ako úplatok za tým účelom, aby tento nekonal svoje povinnosti vzhľadom na hazardné hry, ktoré sa v B. hraly, a vrchný súd považoval za zistené, že kasino uvedené čiastky na takéto diskkrétne účele odhlasovalo. Na základe tohoto skutkového zistenia treba mať teda za dokázané tie podmienky, za ktorých obvinený advokát rôzne peňažné čiastky prijímal, a tak zv. diskrecionálne ciele boli teda pri odhlasovaní uvedených peňažných čiastok presne určené. Že však tieto ciele sú difamujúce, o tom niet pochybnosti, lebo advokát, ktorý prijíma peňažné čiastky na úplatky úradných osôb, aby tieto nekonaly prislúchajúce im úradné povinnosti, aj keď tak činil ako člen spolku, poškodzuje česť a dôstojnosť advokátskeho sboru a stáva sa nehodným úcty a dôvery. Jednanie obvineného vyčerpáva skutkovú podstatu disciplinárneho prečinu podľa § 68 bod b) zák. čl. XXXIV:1874 a preto treba obvineného advokáta uznať vinným týmto prečinom.

Čís. 192 dis.

Ak advokát ako zástupca strany vo spore nehodlá podať opravný prostriedok proti súdnemu rozhodnutiu, je povinný svoju stranu hneď verne informovať, aby mohla sama rozhodnúť, či chce podniknúť ďalšie kroky k uplatneniu svojich nárokov alebo nie; ináč sa dopustí značnej liknavosti a opozdilosti v smysle § 69 lit. c) zák. čl. XXXIV:1874.

Ku skutkovej podstate tohoto disciplinárneho previnenia sa nevyžaduje, aby sa advokát dopustil liknavosti vo viacerých veciach, stačí liknavosť i v jednej z vecí mu sverených. Lahostajné je, či opravný prostriedok mohol mať podľa názoru advokátovho úspech alebo nie.

(Rozh. zo dňa 26. februára 1934, Ds III 95/33.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. Š. P., advokátovi zo Š., následkom odvolania, podaného obvineným proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 11. novembra 1933, po preskúmaní spisov, predložených horeoznačeným disciplinárnym súdom, vyniesol tento rozsudok: Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov potvrdzuje rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice s tou zmenou, že čin obvineného bol spáchaný tým, že v civilnej pravote vedenej E. R. proti L. B. na okresnom súde v Š. o zaplatenie 8.135 Kč istiny a prísl. ako zástupca žalujúcej o vynesení rozsudku súdu prvej stolice neskoro a nesprávne informoval svoju stránku a tým preukázal vo veci jemu sverenej značnú liknavosť a opozdilosť.

D ô v o d y:

Z toho formálneho dôvodu podané odvolanie obvineného, že komorný žalobca nemal z úradnej moci pokračovať, lebo sťažovateľka vraj odstúpila od ponosy, je bezzákladné, lebo podľa § 79 adv. zák. zástupca komory môže podať obžalobu aj z moci úradnej. Taktiež bezzákladné je odvolanie obvineného podané čo do viny z toho dôvodu, že jeho čin nie je trestný podľa bodu c) § 69 zák., lebo vraj len omeškaním jeho pomocníka bol poslaný omylný dopis o rozsudku vyhlásenom dňa 4. marca 1931 len 13. marca 1931, ďalej lebo on nevykázal značnú lenivosť a opozdilosť vo »viacerných« mu sverených záležitostiach, konečne lebo zástupca E. R-ovej po obdržaní dopisu mal ešte čas podať odvolanie, ktoré ináčej nemohlo mať úspechu. Toto hájenie však neexculpuje obvineného.

Nakoľko advokát ako zástupca žalujúceho nechce podať odvolanie proti rozsudku, ktorým žalobe — ako v tomto prípade — len čiastočne bolo vyhovené, je povinný svoju stránku hneď verne informovať, aby stránka sama mohla rozhodovať o tom, či chce ďalšie kroky podniknúť cieľom uplatnenia svojich nárokov alebo nie. Ponevác lehota k odvolaniu bola 15dňová a mala byť rátaná od vyhlásenia rozsudku, totiž odo dňa 4. marca 1931, preukázal obvinený značnú liknavosť a opozdilosť, keď bez podania odvolania informoval svoju stránku len dopisom zo dňa 13. marca 1931, a to takým spôsobom, že uviedol v omyl svoju stránku o dni vyhlásenia rozsudku a následkom toho o poslednom dni lehoty ku podaniu odvolania. Týmto pokračovaním zavinil obvinený, že bola omeškaná lehota ku podaniu odvolania. Lahostajné je, či sa dopustil uvedeného činu aj pomocník obvineného, lebo pri takom závažnom úkone, o ktorý tu ide, je advokát povinný kontrolovať svojich pomocníkov. Bezzákladné sú aj ďalšie námietky obvineného. Ku skutkovej podstate disciplinárneho previnenia podľa bodu c) § 69 adv. zák. nevyžaduje sa, aby advokát vo viacerých záležitostiach preukázal liknavosť. Stačí, keď advokát, hoci aj v jednej z vecí jemu sverených — jedná so značnou liknavosťou alebo opozdilosťou. Konečne je ľahostajné, či mohlo mať odvolanie podľa názoru advokáta úspech, alebo nie, lebo vernú informáciu dať o stave veci je povinný advokát v každom prípade a nesmie svojim jednaním znemožniť slobodné rozhodnutie svojho klienta. Preto nemýlil sa súd prvej stolice, keď za vinného uznal obvineného z disciplinárneho previnenia podľa bodu c) § 69 adv. zák. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jasné, že súd prvej stolice ustaluje vinu obvineného tiež na základe horeoznačeného opomenutia. Omylne vyslovil tedy súd prvej stolice v enunciiate svojho rozsudku, že obvinený je vinný preto, lebo proti rozsudku civilného súdu ani na príkaz sťažovateľky nepodal odvolanie, — hoci podľa dôvodov rozsudku vtedy, keď obvinený úpravu na podanie odvolania dostal, lehota k podaniu odvolania už bola omeškaná. Preto najvyšší súd opravil enunciiat rozsudku súdu prvej stolice.